

ת"פ 3429/07/20 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד קיס אגבאריה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 3429-07-20 מדינת ישראל נ' אגבאריה (עציר)

בפני כבוד השופטת גלית ציגלר

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

ע"י ב"כ עוה"ד סיוון קוסטר

המאשימה

נגד

קיס אגבאריה

ע"י ב"כ עוה"ד יוסף סלימאן

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם יליד 1995, הורשע על פי הודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), עבירות בנשק (נשיאה והובלה) לפי סעיפים 144(ב) רישא וסיפא + סעיף 144(ג) לחוק ועבירה של ירי מנשק חם באזור מגורים לפי סעיף 340א(ב)(1)+(2) לחוק.

2. הודאת הנאשם באה במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים ביום 13.07.21, לאחר שנשמעו עדי תביעה רבים ובהם המתלונן. הסדר הטיעון כלל תיקון בעובדות כתב האישום ובסעיפי החיקוק ולא כלל הסכמות לעניין העונש.

כתב האישום המתוקן

3. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן הנאשם והמתלונן הם קרובי משפחה, ובמועדים הרלוונטיים לביצוע העבירות שררו ביניהם יחסי חברות. ביום 14.06.20 סמוך לשעה 20:00 נפגשו השניים בביתו של הנאשם בשכונת אלמידאן באום אלפחם (להלן: "**הבית**"), לאחר שהנאשם ביקש מהמתלונן להגיע לשם. בשלב מסוים במהלך המפגש עברו השניים לשבת ולשוחח בפינת ישיבה הנמצאת בחצר הבית. באותו מועד החזיק ונשא הנאשם, ללא רישיון כדון, אקדח חצי אוטומטי מסוג סיג סאוור טעון בתחמושת (או נשק אחר המטביע סימנים סוגיים דומים), שיש ביכולתו לירות כדור ולהמית אדם (להלן: "**הנשק**").

במהלך המפגש, עובר לשעה 21:16, התגלע ויכוח בין הנאשם והמתלונן על רקע חשדו של הנאשם שהמתלונן מתרחק

ממנו. בנסיבות אלו כשהנאשם במרחק של כמטר מהמתלונן, הוא שלף את הנשק ממותנו הימנית וירה לעבר כף רגלו השמאלית של המתלונן ופגע בה. המתלונן תפס בידו הימנית של הנאשם שבה אחז את הנשק, ואז ירה הנאשם בשנית ירייה נוספת שפגעה בידו השמאלית של המתלונן, והכל בזמן שהנאשם נמצא באזור מגורים במצב היכול לסכן חיי אדם. כתוצאה ממעשי הנאשם פונה המתלונן למוקד הרפואי "אלנור אלטבי" ומשם הועבר לבית חולים "העמק" בעפולה, שם אובחנו פצע כניסה ויציאה של קליע בעקב רגל שמאל, פצע כניסה ויציאה של קליע על פני בסיס הגליל המקורב של אגודל יד שמאל עם נפיחות והגבלה בהנעת האגודל, ושבר מרוסק של הגליל המקורב לאגודל.

בשל מצבו עבר המתלונן ניתוח בכף ידו השמאלית והיה מאושפז בבית חולים "העמק" עד ליום 21.06.20.

כאמור, הנאשם הודה בעובדות אלו והורשע בעבירות שלעיל.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

4. מטעם המאשימה הוגש גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (במ/1), ממנו עולה כי לחובתו שלוש הרשעות בעבירות שונות של אלימות, הכוללות החזקה ושימוש בנשק וסכין. גזר הדין האחרון בעניינו של הנאשם ניתן ביום 13.10.16, לאחר שהודה בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 + 335(א)(1) לחוק; עבירות בנשק (החזקה ונשיאה) לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא + 144(ב) רישא וסיפא; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. באירוע אחרון זה הגיע הנאשם להסדר טיעון שכלל גם הסכמה עונשית, ובהתאם הוטלו עליו שלוש שנות מאסר בפועל - אותן ריצה, ומאסר מותנה למשך 18 חודשים לתקופה של 3 שנים לבל יעבור את העבירות בהן הורשע (למעט עבירת האיומים בגינה הוטל מאסר מותנה של 6 בלבד). (ת"פ (מחוזי חיפה) 611-05-16 **מדינת ישראל נ' אגבאריה**). המאשימה הגישה את כתב האישום המתוקן, פרוטוקול הדיון וגזר הדין מיום 13.10.16 (במ/2).

הרישום הפלילי של הנאשם כולל שתי הרשעות נוספות, האחת מיום 13.9.16 על החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 (א) לחוק, והשניה מבית המשפט לנוער מיום 14.7.11, אף היא בעבירות אלימות - אולם עבירות אחרונות אלו התיישנו.

עוד הגישה המאשימה מסמכים רפואיים של המתלונן המתארים את החבלות שנגרמו לו כתוצאה מהירי של הנאשם (במ/3).

5. מטעם הנאשם העיד המתלונן, הייתם אגבאריה, שמסר כי הנאשם הוא בן דודו "כמו אח", וכי הוא **"אחלה בן אדם, מגיע לו כל טוב"**. עוד מסר לגבי היחסים ביניהם **"הכל בסדר, אין בינינו שום דבר"**, ולשאלות פרקליטת המאשימה השיב כי אין מצדו צורך בסולחה, הוא לא קיבל כסף בתמורה לעדותו לטובת הנאשם, ומבחינת מצבו הרפואי הוא מרגיש טוב והכל בסדר.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

6. המאשימה הגישה את עיקר טיעוניה בכתב (במ/4) וחזרה בקצרה על חלק מהם גם בעל פה;

המאשימה ציינה את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם, ובהם הפגיעה בזכות האדם לשמירה על חייו ובריאותו, זכות ההגנה על הציבור והשמירה על שלטון החוק. המאשימה עמדה על החומרה בביצוע עבירות הנשק ופוטנציאל הסיכון הגלום בהן, והדגישה את הצורך לשמור על חיי האדם ולמגר את התופעה ההולכת ומתגברת של שימוש בנשק חם במדינה בכלל ובמגזר הערבי בפרט, במיוחד כשהשימוש בנשק נעשה כדרך לפתרון סכסוכים וגורם לפגיעה באזרחים תמימים אשר נקלעו למקום שלא בטובתם.

המאשימה הפנתה למדיניות הענישה המחמירה בעבירות הללו, השמה דגש על שיקולי גמול והרתעה ומחייבת הטלת ענישה כבדה מאחורי סורג ובריח, והפנתה לפסיקה התומכת בטענותיה.

לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות טענה המאשימה, כי בקשת הנאשם מהמתלון להגיע לביתו שם "קיבל את פניו" כשהוא מצויד מראש בנשק חצי אוטומטי טעון, מעידים על התכונן ועל כוונתו של הנאשם להשתמש בנשק. עוד ציינה המאשימה את חלקו הבלעדי של הנאשם בביצוע העבירות והבנתו את חומרת מעשיו והשלכותיהם.

המאשימה הפנתה גם לפגיעה שנגרמה למתלון כמתואר בכתב האישום המתוקן, והדגישה כי על אף שהפגיעה לא הייתה קשה, יש לתת משקל לפוטנציאל הנזק שטמון במעשי הנאשם כשהחזיק בנשק ללא רישיון, וכשירה במתלון ממרחק של כמטר, ויכול היה לגרום לו פגיעה חמורה יותר וקיפוח חיים.

המאשימה התייחסה לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם כאל אירוע אחד, ובהתאם לפסיקה אליה הפנתה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 4 ל- 6 שנות מאסר בפועל, בצירוף מאסר על תנאי מרתיע, תשלום קנס ופיצוי למתלון.

אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, מצד אחד ציינה המאשימה את הודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן, ומנגד הדגישה את עברו הפלילי הכולל הרשעה בעבירות אלימות ונשק אשר בגין תלוי כנגדו מאסר מותנה בר הפעלה, כשלטענתה בנסיבות העניין יש לתת ביטוי הולם לשיקולי הגמול והרתעת הנאשם (היחיד) כמו גם הרתעת הרבים.

7. לאור כל האמור, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל ברף הבינוני גבוה של המתחם המבוקש, מאסר על תנאי ממושך, פיצוי משמעותי למתלון ותשלום קנס, ובנוסף להפעיל את עונש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם במצטבר לכל ענישה שתיקבע.

תמצית טיעוני ההגנה לעונש ודבר הנאשם

8. ב"כ הנאשם הגיש אף הוא טיעונים בכתב והוסיף והשלים טיעונים בעל פה;

לטענת ב"כ הנאשם טיעוני המאשימה מחמירים ורלוונטיים לעבירה שיוחסה לנאשם לפני תיקון כתב האישום (לפי סעיף 329 לחוק), ולא לעבירה בה הורשע בפועל לפי סעיפים 333 + 335 (א)(1) לחוק, וכך גם הפסיקה אליה הפנתה המאשימה העוסקת בעבירות ובנסיבות חמורות יותר.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה מטעמו שלטענתו עוסקת במקרים דומים, והדגיש כי מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם משתנה בהתאם לנסיבות כל מקרה לגופו, ומבלי להקל מחומרת העבירות הרי שבפסיקה ישנם מקרים דומים ואף חמורים יותר בהם הסתפק בית המשפט בענישה מקלה.

ב"כ הנאשם הוסיף, כי המעשים בהם הודה הנאשם אינם במדרג הגבוה של החומרה והם מצויים ברף הנמוך של עבירות הנשק - כך שהנאשם פעל בלהט הרגע; השתמש בנשק חצי אוטומטי ולא נשק ארוך; ולא נגרמו למתלונן פגיעות קשות אלא פציעות קלות וחולפות כעולה מהמסמכים הרפואיים. בנסיבות אלו ביקש לקבוע מתחם הנע בין 15 ל- 25 חודשי מאסר בפועל בצירוף מאסר מותנה ארוך.

לענין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הפנה ב"כ הנאשם לשיקולים הפועלים לטובת הנאשם ובהם הודאתו בכתב האישום המתוקן והחיסכון בזמן השיפוט, קבלת אחריות על מעשיו, הבנתו את חומרתם והחרטה עליהם. כמו כן, הודגשו נסיבות חייו האישיות והמיוחדות של הנאשם - גילו הצעיר, היותו אדם נורמטיבי ובן למשפחה נורמטיבית; שהייתו במעצר במשך תקופה ארוכה במהלכה לא היה לו קשר עם משפחתו בשל מצב החירום והקורונה ששררו במדינה. עוד ציין הסניגור את מצבו הנפשי הקשה של הנאשם, לאור העובדה שבתקופת מעצרו נרצחו שלושה מאחיו ועוד שלושה מקרובי משפחתו (שהאחרון בהם נרצח ביום בו נשמעו הטיעונים לעונש), ובשל הנסיבות לא התאפשר לנאשם להיפרד מהם ולחוות את האובדן עם משפחתו.

ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם פועל כיום בסיוע משפחתו לשיקום חייו, וכי עונש של מאסר ארוך מאחורי סורג ובריח יפגע בסיכויי שיקומו ויביא להתדרדרות במצבו ובאפשרויות השיקומיות העומדות בפניו. לכן, בהתחשב בקרבת המשפחה בין הנאשם למתלונן והיחסים הטובים ביניהם כיום, ביקש לפעול ע"פ סעיף 40ד' לחוק העונשין ולסטות ממתחם הענישה מטעמי שיקום, או משיקולי צדק, או מטעמי חסד ורחמים, ולהימנע מענישה בדמות מאסר בפועל. לחילופין, ביקש להטיל על הנאשם מאסר בפועל לא ארוך הנמצא בגדר המתחם המבוקש לצד מאסר מותנה ממושך.

בסיום דבריו טען ב"כ הנאשם שהמאסר המותנה שהוטל על הנאשם בגין הרשעתו בעבר אינו בר הפעלה שכן יש לחשבו ממועד בו ניתן גזר הדין ולא מעת שחרורו של הנאשם. אף אם יסתבר שהמאסר המותנה עומד בתוקפו, ביקש הסניגור להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, ולהפעילו בחופף לעונש המאסר שייגזר עליו או בהצטברות מינימלית. הסניגור הפנה למצבה הכלכלי הקשה של משפחת הנאשם, ביקש להימנע מהטלת קנס ופיצוי למתלונן, ולחלופין פיצוי בסכום סמלי.

9. בדברו האחרון מסר הנאשם שהוא מקווה שיהיה טוב, שהוא מבקש לחזור למשפחתו וסיכם: **"נקווה שישתנה לטוב"**.

דין ומסקנות

מתחם העונש ההולם

10. אין מחלוקת שכלל העבירות שביצע הנאשם מהוות אירוע אחד שבגינן ייקבע מתחם עונש אחד, ובהתאם לסעיף 40ט' לחוק העונשין ייקבע המתחם ההולם ע"פ הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם, הנסיבות הקשורות בביצוען ומדיניות הענישה הנוהגת.

11. במעשיו פגע הנאשם במידה רבה בזכותו של המתלונן לכבוד ולשלמות גופו, בזכותו לביטחון אישי ושלווה נפש, וכן בעיקרון הבסיסי של שמירה על ערך החיים ועל שלום הציבור וביטחונו.

התנהלותו של הנאשם חמורה במיוחד משום שהוא התנהג כלפי המתלונן בקור רוח וגילה אדישות מוחלטת לתוצאות האפשריות של מעשיו, ולמרות קרבת המשפחה ויחסי החברות ביניהם, הוא לא היסס לשלוף את נשקו ולירות במתלונן מטווח קרוב מאד פעמיים, והכל רק משום שסבר שהמתלונן "מתרחק" ממנו ואינו שומר על קשר.

המתואר בכתב האישום המתוקן מקשה על הגדרת האירוע כ"ספונטני", שכן הנאשם יזם את הגעת המתלונן לביתו, הוא הצטייד מראש בנשק חם וטעון, וכשהתפתח ביניהם וויכוח מילולי הוא לא היסס לשלוף את נשקו ולירות במתלונן מטווח קצר מאד, ירייה שפגעה בכף רגלו השמאלית של האחרון. הנאשם לא חדל ממעשיו גם לאחר הפגיעה במתלונן, ומשזה תפס בידו של הנאשם שאחזה בנשק, ירה הנאשם בשנית ופגע שוב - הפעם בכף ידו השמאלית של המתלונן. התנהלות זו לצד המניע שבמעשיו הנאשם - אותו חשד "להתרחקות" המתלונן וצמצום הקשר ביניהם - מצביעים יותר על רצונו של הנאשם לפגוע במתלונן ולא על פרץ כעס רגעי.

חומרה נוספת טמונה בעצם נשיאת נשק חם וטעון ע"י הנאשם ללא שיש בידו היתר כדין לכך, כמו גם השימוש שעשה בו המגלם פוטנציאל גבוה לגרימת נזק ניכר ומוחשי, בעיקר כלפי המתלונן שנורה ממרחק קרוב ויכול היה להיפגע בצורה חמורה יותר. אך לא רק כלפיו. כיון שהירי בוצע באזור מגורים טמונה בו סכנה גם לאחרים המתגוררים או עוברים בקרבת מקום, שהיו עלולים להיפגע בשוגג רק בשל היותם בסביבה, והמציאות מלמדת שלא אחת כבר אירעו מקרים כאלו.

אחריות הנאשם על מעשיו הייתה בלעדית, הוא הבין היטב את פעולותיו ויכול היה לחדול מהן, אך הוא התעלם מהפגיעות שגרם למתלונן ובחר להמשיך לפגוע בו.

אין ספק כי מעשיו הנאשם גרמו למתלונן פגיעה גופנית לא פשוטה, כמתואר בכתב האישום המתוקן וכעולה מהתיעוד הרפואי שהוגש בעניינו (ת/67 ו- ת/68; במ/3), כשבעקבות הירי נזקק המתלונן לניתוח בכף ידו ולאשפוז של כשבוע ימים בבית החולים.

לטעמי, תיאור השתלשלות מעשי הנאשם והנזקים שגרם למתלונן מלמדים על פגיעה משמעותית בערכים החברתיים המוגנים.

מדיניות הענישה הנוהגת

12. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו;

אין ספור פעמים עמד בית המשפט על החומרה הרבה הטמונה בעבירות אלימות בכלל, ובעבירות בהן מעורב נשק בפרט, ומדיניות הענישה שנקבעה היא מחמירה ושמה דגש על היבטי ההרתעה והגמול, בעיקר כשעבירות האלימות והנשק מבוצעות כאמצעי לפתרון סכסוכים.

בע"פ 5717/14 **מדינת ישראל נ' מוסא גדבאן** (02.12.14), נקבע:

"לנוכח חומרת העבירות מסוג זה, ההשלכות הרוות האסון ופוטנציאל הסכנה הגלום לשלמות החיים, הגוף והנפש ולביטחון הציבור ופוטנציאל הפגיעה הגלום בהם, בית משפט זה קבע פעם אחר פעם כי יש לשדר מסר עונשי אשר ירתיע מפני ביצוע עבירות אלו, וזאת בדרך של נקיטה בענישה מחמירה אשר תרחיק את מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית... עוד נקבע כי הדרישה להחמרה בעבירות אלה מועצמת כאשר עסקינן בנשק חם שרק צד אחד מחזיק בו... חומרתן של החזקת ונשיאת נשק ללא היתר כדין אינה תחומה אך לעבירות עצמן ולהיותן מנוגדות לחוק החרות. לא אחת, עבירות אלה מובילות- ולמצער רב החשש שיובילו- לעבירות נוספות של שימוש בנשק תוך פגיעה בזולת..." (פסקה 9).

בע"פ 8381/17 **מדינת ישראל נ' טל איכילוב** (24.04.18), נאמר:

"הפסיקה הדגישה לא אחת את החומרה הטמונה בנקיטת אלימות לצורך פתרון סכסוכים, תוך עשיית דין עצמי והתעלמות מהוראות החוק (ראו, למשל, ע"פ 6557/17 **יהודה אוהיון נ' מדינת ישראל**, [פורסם בבנו] פסקה 21 (10.1.2018)). התנהגות אלימה זו מובילה פעמים רבות לפגיעה בגוף ובנפש, עלולה לגרום לאובדן חיי אדם, ומשכך מסכנת את שלום הציבור וביטחונו.

על מדיניות הענישה לשקף חומרה זו, שמא עבריינים ימשיכו לעשות דין לעצמם ולנקוט באלימות כמענה לפתרון סכסוכיהם. באופן זה, על העונש שנגזר לבטא את הסלידה שיש ממעשי אלימות ואכזריות כמתואר בכתב האישום שבפנינו." (פסקה 16).

בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח** (05.11.19) חזר בית המשפט העליון על מדיניות הענישה המחמירה בה יש לנקוט כלפי מי שעושה שימוש בנשק חם כדרך ליישוב סכסוכים:

" השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם

ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה...

על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת.

בית משפט זה לא נותר אדיש למול השימוש הגובר בנשק חם, והדגיש לא אחת את הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה כלפי השימוש בו לשם פתרון סכסוכים. זאת במיוחד כאשר השימוש בו נעשה בסביבת בתי מגורים...

בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך.

הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עויינים ובכללם גורמי טרור. (עמודים 10 ו- 11 לפסק הדין)

(ראו גם ע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל (25.2.14)).

עם זאת אציין, שלמרות מגמת ההחמרה הקיימת בעבירות הללו על רקע האלימות הגוברת והשימוש התדיר בנשק חם, ניתן למצוא בהקשר זה ענישה מגוונת, המשתנה בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה. כך ישנה חשיבות למספר היריות שנורו, למספר הנפגעים, לאופי וחומרת הפגיעות, סוג הנשק בו נעשה שימוש, פוטנציאל הנזק הסביבתי וגורמים נוספים.

13. כדי ללמוד על מדיניות הענישה הציגו בפני הצדדים פסיקה התומכת בטיעוניהם;

מרבית הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עוסקת בעבירות נשק לצד עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א) לחוק, שהעונש בגינה חמור יותר מהעונש בגין עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) בהם הורשע הנאשם, הגם שבחלק מאותם מקרים קיים דמיון מסוים בנסיבות ביצוע העבירות למעשי הנאשם (ראו למשל: ע"פ 6359/18 מדינת ישראל נ' מחאמיד (11.04.19); ע"פ 9104/20 מדינת ישראל נ' דוד טבצ'ניקוב (04.03.21)).

מנגד, רוב המקרים אליהם הפנה ב"כ הנאשם עוסקים בעבירות שונות בנשק שלחלקן נלוו עבירות של ירי באזור מגורים, אך בפסיקה שהציג לא נכללה הרשעה גם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שיש בה נופך משמעותי של חומרה. גם הנסיבות באותם מקרים שונות מאלו של הנאשם, בין משום שמדובר בעבירות קלות יותר, או נסיבות קלות יותר כמו ירי באוויר, או ירי ללא גרימת פגיעה גופנית למתלוננים, ובין משום שחלק מהמקרים הם לפני תיקון 113 לחוק העונשין וחלקם כלל הסכמות לעניין העונש. (ראו לדוגמה: ע"פ 1357/12

דבאח סאלח נ' מדינת ישראל (07.03.13); ת"פ 42697-05-18 מדינת ישראל נ' בוקאעי (01.11.18);
ת"פ 34526-06-18 מדינת ישראל נ' כמיל ואח' (28.11.11); ע"פ 4460/11 מדינת ישראל נ' אחמד פאיד
(28.11.11) ותפ"ח 18300-11-18 מדינת ישראל נ' נאשף (07.05.19).

למרות האמור, גם מהפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם ניכרת החמרה בענישה שהוטלה על מבצעי עבירות נשק,
גם במקרים בהם לא הייתה הרשעה בעבירות נוספות.

14. עוד בהקשר זה, אסקור מספר מקרים רלוונטיים אשר עוסקים בעבירות או נסיבות דומות לאלו שבהן
הורשע הנאשם, ואשר עשויים לסייע בקביעת מתחם העונש;

בע"פ 1244/15 אבו עאמר נ' מדינת ישראל (18.04.16), מדובר בנסיבות חמורות פחות מאלו שבענייננו;
המערער והמתלון שכנים, שהיה ביניהם סכסוך לגבי שימוש בספסל בטון הנמצא סמוך לבית המתלון. המתלון
ניסה למנוע מהמערער את השימוש בספסל, ובתגובה ירה הנאשם מספר כדורים לעבר דלת הרכב בו ישבו
המתלון ובנו, אך איש מהם לא נפגע. המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של ניסיון לחבלה חמורה
בנסיבות מחמירות ועבירה של החזקת נשק. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 3-6 שנות מאסר
בפועל. הנאשם ללא עבר פלילי, נערכה סולחה בין הצדדים ושירות המבחן המליץ על הטלת צו מבחן ומאסר
שירוצה בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 4 שנות מאסר בפועל, ובית המשפט העליון קיבל
את הערעור על חומרת העונש והפחית מהעונש והעמידו על 44 חודשי מאסר.

בת"פ (חי') 35364-01-18 מדינת ישראל נ' מאלק אבו חוסיין (31.01.19) הורשע הנאשם על פי הודאתו,
בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונשיאת נשק והובלתו שלא כדין; בעקבות סכסוך כספי בין המתלון
ואחיו של הנאשם, הגיע הנאשם אל המתלון ביחד עם אחרים. אחיו של הנאשם תקף את המתלון במקל ובזמן
שהמתלון נאבק בו, הנאשם יצא מרכבו וירה מספר קליעים לעבר המתלון, פגע בו בירך וגרם לו לחתך מדמם
בקרקפת ופצע מדמם באיבר המין, אשר חייבו את אשפוזו של המתלון בבית חולים. בית המשפט קבע מתחם
הנע בין 3.5-6 שנות מאסר והטיל על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל. הנאשם ללא עבר פלילי, הגיש ערעור
לבית המשפט העליון אשר נמחק לבקשתו (ע"פ 1971/19).

בת"פ (חי') 69905-11-17 מדינת ישראל נ' נעים עמאש (04.02.19) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות
של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ועבירות בנשק (החזקה, נשיאה והובלה), לאחר שירה לכיוון אדם אחר על
רקע עימות ביניהם. במקום הירי שהו באותה עת המתלון ואנשים נוספים שיצאו מחתונה שהסתיימה. אחד
הכדורים פגע בידו של המתלון. הנאשם ללא עבר פלילי והוגש הסכם סולחה. בית המשפט קבע מתחם ענישה
הנע בין 4-6 שנות מאסר וגזר על הנאשם 4.5 שנות מאסר בפועל. (הנאשם חזר בו מהערעור בעליון בע"פ
1843/19).

בת"פ (מרכז) 22030-04-19 מדינת ישראל נ' סלח בן יעקב אבו סאלימן (02.07.20) הנאשם הורשע על

פי הודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, נשיאת נשק ותחמושת והחזקת סכין; הנאשם נסע עם אחרים נוספים ברכב למקום בו נמצא המתלונן יחד עם אחר. הם קראו למתלונן לצאת מהרכב והנאשם ירה לעברו באמצעות נשק כשהוא עומד במרחק של כמטר ממנו. כדור אחד פגע בירך השמאלית של המתלונן ויצא מהצד השני, וכדור נוסף פצע את המתלונן באזור הברך הימנית. בית המשפט קבע מתחם הנע בין 4.5 ל- 7.5 שנות מאסר. לנאשם עבר פלילי ונערכה סולחה ועל הנאשם נגזרו 5 שנות מאסר בפועל (טרם הסתיים עניינם של נאשמים נוספים בהליך).

בע"פ 4119/14 **אחמד הנבזי נ' מדינת ישראל** (21.09.14) המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, נשיאת והובלת נשק וירי באזור מגורים. הרקע לירי הוא סכסוך בין משפחת המערער למשפחה אחרת וסכסוך אישי בין המערער לאחד מבני המשפחה היריבה. לאחר תיאום נפגשו המערער ודודו עם שניים מהמשפחה האחרת, ובמהלך הפגישה התפתח ביניהם דין ודברים והמערער שלף נשק בו החזיק והתחיל לרוץ עמו באזור מגורים, וכאשר בני המשפחה האחרת רצו אחריו ירה המערער מספר יריות באוויר. לאחר מכן, הגיע המערער למקום אחר אליו הגיעו עוד שלושה ברכב - שניים מהם מהמשפחה היריבה, השלושה יצאו מהרכב והתקרבו למערער ואחד מהם החזיק בידו חפץ הנחזה כנשק. בנסיבות אלו ירה שוב הנאשם מספר יריות לעבר שניים מהם שעמדו במרחק של כמה מטרים ממנו ואחד נפגע ברגלו. קליע נוסף שירה המערער פגע בשני אנשים אחרים, שלא היו קשורים לאירוע ואשר שהו בביתם שהיה בקרבת המקום. המערער היה כבן 19, ובמקביל לתיק זה נגזר דינו בתיק נוסף שהתנהל בבית המשפט לנוער על עבירה בנשק, שבגינה נדון ל- 5 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 2-5 שנות מאסר, וגזר על המערער 36 חודשי מאסר בפועל, תוך שדחה את בקשה המאשימה להפעיל במצטבר את העונש שהוטל בבית המשפט לנוער. במסגרת העונש בית המשפט התחשב, בין היתר, בנסיבות הבאות - הירי נעשה כתוצאה מאיום ופחד שחש המערער על חייו מהאחרים, ונסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המערער שאחיו נרצח במסגרת הסכסוך בין המשפחות.

בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער על חומרת העונש, ולאחר התלבטות דחה גם את ערעור המדינה על קולת העונש תוך שקבע כי אין להתעלם מהרקע ומהאירועים הקודמים שהתרחשו במסגרת הסכסוך, וכי **"...גם אם העונש נוטה לקולה אין מקום להתערב בו, משום שאין מדובר, בנסיבות המיוחדות של המקרה, בסטייה קיצונית מרמת הענישה הראויה במקרים דומים"**. (שם, בעמוד 9).

בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח ואח'** (05.11.19) מדובר בשלושה משיבים שהורשעו על פי הודאתם בביצוע עבירות אלימות ונשק על רקע סכסוך משפחות, כאשר היו שני אירועי ירי.

האירוע הראשון בו היו מעורבים המשיבים 1 ו- 2 התרחש כשהם נסעו ברכב וירו מספר פעמים לעבר אדם מהמשפחה היריבה שהיה ליד ביתו. לאחר מכן התרחקו בנסיעה, אולם שבו על עקבותיהם וירו שוב - פעם באוויר ופעם לעברו של אותו אדם, שהפעם נפגע בבטנו. בגין מעשים אלה הורשעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונשיאת והובלת נשק. בעקבות אותו מקרה, החליט המשיב 3 לירות אף הוא בבן משפחה יריבה ופגע ברכו, והוסיף ירה לעבר שניים אחרים אך לא פגע בהם.

בגין מעשיו הורשע משיב זה באותן עבירות בהן הורשעו המשיבים 1-2 ובעבירה נוספת של ירי מנשק חם. בכל

הנוגע לעניינם של המשיבים 1 ו-2 קבע בית המשפט המחוזי מתחם שנע 3.5-7 שנות מאסר, ולמשיב 3 מתחם הנע בין 2-4 שנות מאסר, תוך שצוין כי ניתן משקל למספר מקרי הירי באירוע הראשון לעומת האירוע השני, כמו גם לסולחה שנערכה בין הצדדים. על המשיב 1, נעדר עבר פלילי נגזר עונש של 3.5 שנות מאסר; על המשיב 2 בעל עבר פלילי בעבירות סמים נגזרו 50 חודשי מאסר בפועל; ועל המשיב 3, בעל עבר פלילי בעבירות אלימות (שבוצעו בהיותו קטין), נגזרו שנתיים מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעור המשיבים על חומרת העונש, וקיבל את ערעור המדינה על קולתו והחמיר בעונשים כך שהמשיב 1 נדון ל-5 שנות מאסר בפועל; המשיב 2 ל-6 שנות מאסר בפועל; והמשיב 3 ל-3.5 שנות מאסר בפועל; תוך שצוין כי יש להחמיר בענישה ולתת לסולחה שנערכה בין הצדדים משקל מוגבל.

בת"פ 17304-12-17 (מרכז) **מדינת ישראל נ' אבו מוסה** (30.05.19) הנאשם הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בהסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, פציעה בנסיבות מחמירות ונשיאת נשק. במסגרת ההסדר עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר של 5 שנים ו-10 חודשים; בין הנאשם ובין מספר אנשים ממשפחתו התפתח דין ודברים בעקבותיו עזב הנאשם את המקום והלך לביתו שנמצא בסמוך, נטל כלי נשק וירה לכל עבר ולעבר 5 אנשים ממשפחתו ופגע בשניים מהם, אחד נפגע בבטן והשני בצוואר. בית המשפט קבע מתחם הנע בין 54 חודשי מאסר ועד 7 שנות מאסר בפועל והטיל על הנאשם 54 חודשי מאסר. בהמלצת בית המשפט העליון, חזר בו הנאשם מערעור שהגיש על חומרת העונש בע"פ 4761/19.

15. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות כמפורט לעיל, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, טיב ואופי מעשי הנאשם, כמו גם מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, אני מקבלת את עתירת המאשימה וקובעת כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין נע בין 4 ועד 6 שנות מאסר, בצירוף ענישה נלווית.

לא מצאתי כי נסיבות העניין מצדיקות חריגה מהמתחם לעיל.

העונש הראוי לנאשם

16. לצורך קביעת העונש בתוך המתחם הענישה, בהתאם לסעיף 40'א' לחוק העונשין, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות;

לנאשם עבר פלילי עוד מהיותו נער, ואך כארבע שנים קודם לאירוע הנוכחי, הוא נדון ע"י בית המשפט המחוזי לשלוש שנות מאסר בפועל בגין עבירות דומות מאד ובין היתר שימוש בנשק, והוטל עליו גם מאסר על תנאי ממושך של 18 חודשים.

לא חלף אלא זמן קצר מאז גזר הדין ומעת שחרורו של הנאשם, וכבר היה מעורב שוב בנשיאת נשק ובירי לעבר חברו ובפציעתו, באופן שככל הנראה לא המאסר בפועל ולא המאסר המותנה הרתיעו אותו מלשוב על מעשיו, והדבר פועל לחובתו. (בהקשר זה אציין בקצרה כי בהתאם לגזר הדין במ/2 המאסר המותנה חל מעת שחרורו של הנאשם ולא כפי שטען הסניגור).

הבאתי בחשבון את הודיית הנאשם ולקיחת האחריות על מעשיו. עם זאת ההודיה ניתנה בשלב מאוחר בהליך, לאחר שמיעת עדי תביעה רבים, לרבות המתלונן וכל בני משפחתו הקרובים, באופן שנפרשה לפני כמעט מלוא מסכת הראיות. הנאשם בדבריו גם לא הביע חרטה של ממש על מעשיו ועל הפגיעה שגרם.

עם זאת ולזכותו של הנאשם אזקוף את דברי המתלונן על כך שנזקו לא היה חמור מאד והוא החלים מתוצאות המעשים, וכיום הוא רוצה בטובתו של הנאשם כיון שהיחסים ביניהם טובים.

לא אתעלם גם מנסיבותיו המשפחתיות וממצבו האישי הלא פשוט של הנאשם, אשר שלושה מאחיו נרצחו בעת היותו במעצר, ואין ספק שהדבר פגע בו ובמשפחתו בצורה קשה וגרם להם סבל ניכר.

לאור כל האמור, ובהתחשב במכלול הנסיבות והנתונים שצינתי, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 שנות מאסר בפועל.

תקופת המאסר תחושב מיום מעצרו של הנאשם 14.6.20.

ב. אני מפעילה את עונש המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ 611-05-16 לתקופה של 18

חודשים, כאשר 12 חודשים ירוצו במצטבר לעונש לעיל, ו-6 חודשים בחופף לו.

סה"כ ירצה הנאשם 6 שנות מאסר.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת

נשק או אלימות מסוג פשע.

ד. 7 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת

נשק או אלימות מסוג עוון.

ה. בנסיבות העניין ולאור עמדת המתלונן, לא אפסוק לו פיצוי.

זכות ערעור 45 יום

ניתן היום, י"ז כסלו תשפ"ב, 21 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.